

[Oluf Pedersen.]

Jeg synes heller ikke om det forøgede posekiggeri, som finansministeren er så ivrig efter, jeg tror, det vil give udvidet administration og gøre livet mere besværligt for borgerne, uden at man i og for sig har tilsvarende glæde af det.

Den idé, som ligger i forslagene om, at skatterne skal blive mere overskuelige, synes jeg er tiltalende, selvom jeg tror, at satserne bør sættes lavere end foreslået.

Jeg har ikke med nogen særlig glæde set på tillægsskatten til en kommunal udligningsfond — jeg synes i og for sig, det var disse fonds, vi skulle afskaffe — for den er dels principielt omtvistelig, og dernæst er jeg enig med det ærede medlem hr. Alfred Bøgh i, at hvis man laver den, som den er foreslået, vil den modvirke forøget grundskyld i kommunerne, fordi denne ikke tages med, når man skal udregne den skatteprocent, som skal lægges til grund for tilsvaret af den kommunale tillægsskat.

Vi kan tiltræde, at mælketilskuddet, således som vi tidligere har foreslået, bliver afløst af et børnetilskud, men tager forbehold overfor beløbets størrelse. Derimod synes jeg, at når man vil sætte et sådant tilskud, bør det være ens over hele landet.

De ændrede refusionsregler og den nye byrdefordeling mellem stat og kommuner vil vi ikke på forhånd afvise. Dette må nærmere undersøges, men selve den tanke, at man refunderer mest dér, hvor staten har bestemt udgifternes størrelse, og mindst dér, hvor kommunerne selv råder derover, synes jeg forsåvidt er rigtig.

Forslaget om kapitalvindingsskatten vil jeg ikke på forhånd afvise, men hvor omfattende den skal være, må jo nærmere drøftes. Jeg vil dog tilføje, at jeg synes, det er urimeligt, at man i dag beskatter arbejdsfortjenester til det yderste, medens ufortjent gevinst kan være helt skattefri. Her foreligger der et problem, som der er grund til at tage op.

En beskatning af aktieudbytter, der tilfalder udlændinge, synes jeg der kan være mening i. Jeg mener dog også, den bør omfatte danske, som flytter til fremmede lande.

Et grundlæggende punkt i lovforslaget er ophævelse af skattefradragsretten, og herom vil jeg gerne sige: retsforbundet vil ikke

gå med til afskaffelse af skattefradragsretten, hvis der ikke i stedet gives andre og bedre garantier imod skatteplyndring, men vi tror, at det er muligt, og vil også gerne give anvisning herpå. Man siger, at efter skattefradragsreglen kan der kun lignedes indtil 50 pct., når det gælder en jævn indkomst og det gælder for et åremål. Det er dog ikke helt rigtigt. For hvis man går hen og beskatter en merindkomst med op over 100 pct. — og de fire gamle partier har jo i fællesskab lavet regler, hvorefter man kan beskatte merindkomster med op til 135 pct. det første år — så kan det lade sig gøre. Hvis man gik op til at beskatte med 200 pct., så ville man få to trediedele af indkomsten ind trods skattefradragsreglen. Jeg tror, man rolig kan sige om skattefradragsreglen, at den er udhulet i allerhøjeste grad.

Jeg synes også, det er rigtigt, når finansministeren siger, at det, der er beskattet af merindkomsten med mere end selve indkomstbeløbet, ikke har ret meget med sund fornuft at gøre eller er næsten helt hysterisk — for at bruge et udtryk, som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard brugte, da han talte om, hvor forfærdeligt det var at gå til noget så meningsløst som at beskatte merindkomsten med mere end selve beløbet. Det har både venstre, det konservative folkeparti og det radikale venstre tiltrådt — socialdemokraterne har endnu ikke alene lavet lovene.

Nu skal der ingen tvivl være om, at retsforbundet er skatternes fjende nr. 1. Vi er de eneste, der har givet anvisning på, hvordan de kan bringes ned, dels ved at opkræve skyld, dels ved at staten klarer sig med et mindre beløb. Når venstre og konservative nu opræder, som om de var fjender af skat, må jeg erindre om, at det var regeringen Eriksen-Kraft, der under ledelse af vort lands største skatmester, det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, i 1951 slog alle tiders rekord i skattestigning.

Så sent som i 1950 skrev man i skattekommissionens betænkning, at skattefradragsreglen var det sidste bolværk mod skatteplyndring. Men året efter sprængte man selve dette bolværk og øgede skatterne med et beløb på ca. 1 000 kr. i gennemsnit pr. familie her i landet. Og der er det